

Ve Tanrı Beni Yine Unuttu

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 23 Temmuz 2014

Öyle derindi ki gözlerin yıllar geçti çıkamadım içinden
Hem maviyi, hem yeşili, hem elayı barındırırdı
Ben adanmışım o gözlere, ölünceye kadar ta ki.
Öyle manalıydı ki gözlerin, benim diyeni kandırırdı.
Uçsuz bucaksız bir deniz, pırl pırl bir gök yüzüydü sanki.
Öyle aydınlıktı ki gözlerin, yıldızları kışkandırırdı.
İlk görüşte vurulmuşdum, gök yerdeydi o an ki...

Seneler akıp gitti, vahşi otlar bürüdü her yanı
Artık sustu o gözler, gölgeler düştü yedi rengine.
Kuduran fırtınalar yarattın, ay ışığında.
Deniz sustu,
Gök sustu,
Yıldızlar sustu.
İki yürek kan kustu.
Dünya kulak kesildi halimize ve ağlıyorum...

Ne toprağın buram buram kokan çiçekleri,
Ne uğur böcekleri,
Ne denizin yosun kokusu, ne martılar yok artık.
Bir tas göz yaşı hayat, dolup dolup boşalan.
Dolunayın güler yüzü küsmüş.
Şarkılar, türküler kan ağlıyor.
Alaca karanlık keyifle izliyor beni,
Onun istediği matem havası zaten.
Hiç hava kararmazdı gözlerine bakarken...

Gölgeler arasında çırılçıplak soyunurken gün.
Sana vermek umuduyla birer birer kopardım,
Bahçemdeki çiçekleri.
Yağmurun acelesi yok,
Yarışmak istemiyor benimle.
Yazılacak bir sürü şiir var sırada bekleyen.
Dalgın bakışlarla süzüyorum dünyayı.
Her şafaktan sonra güneş pencereme çarptığında,

Biliyorum ki bugünde yoksun.
Günlerdir açılmayan o pencere toz tuttu,
Ve Tanrı beni yine unuttu...

Şiir ve Yorum Mehmet Fikret ÜNALAN